

Avertismente paralele - Numărul unu

Apocalipsa lui Isus Hristos: Înțelegerea avertismentului final adresat omenirii

Jeff Pippenger

2023-08-08

„Descoperirea lui Isus Hristos” este deschisă poporului lui Dumnezeu atunci când „vremea este aproape”. Mesajul final de avertizare adresat omenirii este dat chiar înainte de închiderea timpului de probă al omenirii, iar acel mesaj final este reprezentat în mai multe linii profetice din Biblie. În Apocalipsa, capitolul paisprezece, acel mesaj final de avertizare este reprezentat de trei îngeri.

Și am văzut un alt înger zburând prin mijlocul cerului, având Evanghelia veșnică, ca s-o propovăduiască celor ce locuiesc pe pământ și fiecărui neam, fiecărei seminții, fiecărei limbi și fiecărui popor, zicând cu glas tare: Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul și marea și izvoarele apelor.

Și a urmat un alt înger, zicând: A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, pentru că ea a adăpat toate neamurile din vinul mâniei desfrânării ei.

Și al treilea înger i-a urmat, zicând cu glas mare: Dacă se închină cineva fiarei și chipului ei și primește semnul ei pe fruntea lui sau pe mâna lui, acela va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în potirul indignării Sale; și va fi chinuit cu foc și pucioasă înaintea îngerilor sfinți și înaintea Mielului. Iar fumul chinului lor se ridică în vecii vecilor; și nu au odihnă nici ziua, nici noaptea, cei ce se închină fiarei și chipului ei, și oricine primește semnul numelui ei. Aici este răbdarea sfinților: aici sunt cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. Apocalipsa 14:6-12.

În capitolul al optsprezecelea al Apocalipsei, același mesaj vestește căderea Babilonului.

După aceste lucruri am văzut un alt înger pogorându-se din cer, având mare putere; iar pământul s-a luminat de slava lui. Și a strigat cu putere, cu glas tare, zicând: A căzut, a căzut Babilonul cel mare și a ajuns locuință a demonilor, și temniță a oricărui duh necurat, și cușcă a oricărei păsări necurate și urâte. Căci toate neamurile au băut din vinul mâniei curviei ei, și împărații pământului au desfrânat cu ea, iar negustorii pământului s-au îmbogățit prin belșugul desfătărilor ei. Și am auzit un alt glas din cer, zicând: Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu primiți din urgiile ei. Căci păcatele ei au ajuns până la cer, și Dumnezeu și-a adus aminte de nelegiuirile ei. Apocalipsa 18:1-5.

Linia profetică a istoriei — sau, am putea spune, succesiunea evenimentelor reprezentată de îngerul care luminează pământul cu slava sa în capitolul optsprezece — reprezintă evenimentele care conduc la încheierea judecății, la închiderea timpului de har și la cele șapte plăgi de pe urmă. Istoria profetică reprezentată în capitolul optsprezece se desfășoară „paralel” cu linia istoriei profetice reprezentată de cei trei îngeri din capitolul paisprezece.

Dumnezeu a dat soliilor din Apocalipsa 14 locul lor în linia profeției, iar lucrarea lor nu trebuie să înceteze până la încheierea istoriei acestui pământ. Soliile primului și celui de-al doilea

înger rămân adevăr pentru acest timp și trebuie să se desfășoare în paralel cu cea care urmează. Al treilea înger își proclamă avertizarea cu glas tare. „După aceste lucruri,” a zis Ioan, „am văzut un alt înger coborând din cer, având mare putere, și pământul a fost luminat de slava lui.” În această iluminare, lumina tuturor celor trei solii se îmbină. Materialele din 1888, 803, 804.

Cei trei îngeri din capitolul paisprezece, zburând prin mijlocul cerului, simbolizează o solie mondială care se încheie cu semnul fiarei și cu închiderea timpului de har. În capitolul optsprezece, întregul pământ este luminat de slava îngerului, a cărui solie se încheie, de asemenea, cu închiderea timpului de har.

Mesajul care este reprezentat simbolic de trei îngeri în capitolul paisprezece, precum și cel reprezentat de îngerul care coboară în capitolul optsprezece, constituie două ilustrații ale aceluiasi mesaj de avertizare. În Biblie nu este nimic de prisos, nimic irosit. Faptul că același mesaj este identificat de mai multe ori de către Ioan subliniază importanța mesajului și ilustrează metoda divină de predare, care este o regulă biblică numită „repetare și extindere”. Aducerea laolaltă a două linii ale istoriei profetice dezvăluie adevăruri care nu ar fi recunoscute în niciuna dintre ele atunci când sunt luate separat, una față de cealaltă. Astăzi, dacă ai aduce doi martori ai aceluiasi eveniment în instanță pentru a depune mărturie, ei ar putea foarte bine să ofere relatări opuse, întemeiate pe ideologia lor politică sau socială. Nu aceasta este situația cu mărturiile Scripturii; ele sunt întotdeauna concordante, iar dacă ți se pare că nu sunt, atunci interpretezi ceva greșit.

Cele două ilustrații pe care le avem în vedere constituie chiar același mesaj de avertizare pe care cartea lui Maleahi îl prezintă drept întoarcerea profetului Ilie. Toate cele trei mesaje sosesc înaintea închiderii timpului de har, căci mesajul de avertizare cuprins în toate cele trei linii profetice nu este doar dat înaintea închiderii timpului de har, ci închiderea timpului de har este chiar punctul de referință, subiectul, dacă vreți, al fiecăruia dintre aceste mesaje de avertizare. De fapt, dacă vreun mesaj de avertizare este proclamat sau ilustrat de vreun profet, el este același avertisment ca acela din Apocalipsa, capitolele 14 și 18, și din profeția lui Maleahi despre Ilie.

Se poate demonstra cu ușurință că aceste trei linii profetice sunt paralele între ele. Așadar, există două surse principale de informații în profeția biblică. Una constă în identificarea succesiunii de evenimente care se desfășoară la sfârșitul lumii. Cealaltă sursă de informații este ilustrarea activităților profeților care sunt legate de mesajul ce conturează evenimentele viitoare.

Există două reguli vrednice de a fi luate în considerare în legătură cu aceste idei. Întâia este aceea că toți profeții vorbesc despre sfârșitul lumii, care este momentul în care are loc închiderea timpului de har.

„Fiecare dintre profeții din vechime a vorbit mai puțin pentru vremea lor decât pentru a noastră, astfel încât profeția lor este valabilă pentru noi. «Și toate aceste lucruri li s-au întâmplat ca pilde și au fost scrise pentru avertizarea noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.» 1 Corinteni 10:11. «Lor le-a fost descoperit că nu pentru ei înșiși, ci pentru noi slujeau ei aceste lucruri, care acum v-au fost vestite prin cei ce v-au propovăduit Evanghelia prin Duhul Sfânt trimis din cer, în care chiar îngerii doresc să privească.» 1 Petru 1:12....”

„Biblia și-a adunat comorile și le-a strâns laolaltă pentru această ultimă generație. Toate marile evenimente și solemnele acte ale istoriei Vechiului Testament s-au repetat și se repetă în biserică în aceste zile din urmă.” Mesaje alese, cartea 3, 338, 339.

Toate mesajele profetice ale Bibliei sunt "valabile pentru noi", "peste care au venit sfârșiturile veacurilor". Acea regulă, în conjuncție cu o altă regulă care identifică "aspecte" pe care Duhul Sfânt le-a "modelat", "atât în transmiterea profeției cât și" de asemenea "în evenimentele înfățișate", adaugă greutate susținerii că evenimentele profetice de la începutul unei profeții tipifică și se desfășoară în paralel cu evenimentele profetice de la sfârșitul oricărei profeții date.

Este nevoie de un studiu mult mai aprofundat al Cuvântului lui Dumnezeu; în mod deosebit, Daniel și Apocalipsa ar trebui să primească atenție ca niciodată până acum în istoria lucrării noastre. S-ar putea să avem mai puțin de spus, în anumite privințe, cu privire la puterea romană și la papalitate; dar ar trebui să atragem atenția asupra a ceea ce profeții și apostolii au scris sub inspirația Duhului Sfânt al lui Dumnezeu. Duhul Sfânt a rânduit astfel lucrurile, atât în darea profeției, cât și în evenimentele înfățișate, încât să ne învețe că agentul omenesc trebuie ținut în umbră, ascuns în Hristos, iar Domnul Dumnezeu al cerului și Legea Sa să fie înălțate. Citiți cartea lui Daniel. Evocați, punct cu punct, istoria împărățiilor reprezentate acolo. Mărturii pentru slujitori, 112.

„Duhul Sfânt a orânduit astfel lucrurile, atât în transmiterea profeției, cât și în evenimentele prezentate.” În „transmiterea profeției și în evenimentele prezentate”, „lucrurile” au fost „orânduite astfel” de „Duhul Sfânt”, încât atât „transmiterea profeției”, cât și „evenimentele prezentate” trebuie să fie recunoscute ca inspirate și aplicate la ilustrarea profetică a sfârșitului lumii.

Lui Ioan i-a fost dată profeția de la Gabriel și i s-a spus să o scrie într-o carte și să o trimită bisericilor. Era atunci persecutat de Roma; a fost exilat într-o manieră care s-ar asemana cu ceea ce lumea de astăzi ar numi un „black-site”. În acea istorie, Ioan era la fel de izolat de omenire precum este orice deținut de la Guantanamo Bay.

Ioan indică faptul că vedenia a avut loc în timp ce se închina în Sabatul zilei a șaptea, care este Ziua Domnului.

Căci Fiul Omului este Domn chiar și al zilei de Sabat. Matei 12:8.

Pe când se închina în Duhul, a auzit în urma lui un glas mare.

Eu, Ioan, care sunt și fratele vostru și părtaș la necaz, și la împărăția și răbdarea lui Isus Hristos, mă aflam în insula numită Patmos, din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și a mărturiei lui Isus Hristos. Am fost în Duhul în ziua Domnului și am auzit în urma mea un glas mare, ca de trâmbiță, care zicea: Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă; și: Ce vezi, scrie într-o carte și trimite-o celor șapte biserici care sunt în Asia: către Efes, și către Smirna, și către Pergam, și către Tiatira, și către Sardes, și către Filadelfia, și către Laodiceea. Apocalipsa 1:9-11.

Descrierea lui Ioan, a împrejurimilor sale și a circumstanțelor identificate îl prezintă ca pe unul care este persecutat pentru că este păzitor al Sabatului zilei a șaptea, dar și ca pe unul care este

persecutat pentru că crede atât în Biblie, cât și în scrierile lui Ellen White, care constituie „mărturia lui Isus”. El aude înapoia lui un glas mare, spre care se întoarce ca să-l vadă și, făcând astfel, el reprezintă un Adventist de Ziua a Șaptea de la sfârșitul lumii, care aude înapoia lui un glas zicând: „aceasta este calea, umblați pe ea”.

Toate liniile profeției sunt paralele între ele la sfârșitul lumii.

"În Apocalipsa se întâlnesc și se încheie toate cărțile Bibliei." Faptele apostolilor, 585.

Orice profet care aude un glas înapoia sa se încadrează, alături de Ioan, în ilustrarea poporului lui Dumnezeu la sfârșitul lumii. Ioan a auzit un glas înapoia lui, care i-a dat îndrumări. Isaia a auzit, de asemenea, un glas de îndrumare.

De aceea Domnul va aștepta, ca să Se îndure de voi, și de aceea Se va înălța, ca să aibă milă de voi; căci Domnul este un Dumnezeu al judecății: fericite de toți cei ce Îl așteaptă.

Căci poporul va locui în Sion, la Ierusalim; nu vei mai plânge; El îți va arăta multă îndurare la glasul strigătului tău; când îl va auzi, îți va răspunde. Și chiar dacă Domnul îți dă pâinea strâmtorării și apa necazului, totuși învățătorii tăi nu vor mai fi îndepărtați într-un colț, ci ochii tăi îi vor vedea pe învățătorii tăi; și urechile tale vor auzi un cuvânt în urma ta, zicând: Aceasta este calea, umblați pe ea, când vă veți întoarce la dreapta și când vă veți întoarce la stânga. Isaia 30:18-21.

Poporul rămășiță al lui Dumnezeu aude o voce în urma lui, care îi indică pe ce cale trebuie să meargă. Apoi trebuie să hotărască dacă va asculta sau nu. Oamenii reprezentați de Ioan și de Isaia sunt oameni de la sfârșitul lumii care Îl așteaptă pe Domnul în timp ce El zăbovește, iar Isaia ne informează că El zăbovește pentru că este un Dumnezeu al judecății. De la începutul istoriei milerite, în 1798, și până la închiderea timpului de probă pentru adventism, la legea duminicală, Dumnezeu aduce la îndeplinire judecata în sanctuarul ceresc. Promisiunea este că aceia care Îl așteaptă pe Domnul în timpul perioadei de judecată vor fi binecuvântați.

Poporul lui Dumnezeu, care este binecuvântat pentru că așteaptă, este reprezentat de fecioarele care Îl așteaptă pe Mirele în pilda celor zece fecioare. Toate cele zece au adormit, iar apoi, la miezul nopții, survine o criză care desparte fecioarele adormite în două cete. Cei dintâi auziseră un glas înapoia lor și s-au întors să vadă glasul care îi îndruma cu privire la calea pe care să meargă, iar ceilalți au refuzat să se întoarcă și să audă glasul — în ciuda faptului că mesajul care străbate întreaga carte a Apocalipsei este: „Cine are urechi, să audă ce zice Duhul Bisericilor.”

"Pilda celor zece fecioare din Matei 25 ilustrează, de asemenea, experiența poporului adventist." Tragedia veacurilor, 393.

Ioan reprezintă poporul adventist care se întoarce spre trecut pentru a înțelege viitorul. Când 'aud un cuvânt înapoia' lor, așa cum a făcut Ioan, cuvântul cuprinde de asemenea îndrumarea dată în mărturia lui Isaia despre acest eveniment identic. Îndrumarea lui Isaia a fost: "Aceasta este calea, umblați pe ea, când vă întoarceți la dreapta și când vă întoarceți la stânga." Fecioarele înțelepte din Daniel doisprezece înțeleg înmulțirea cunoștinței de la sfârșitul lumii, pentru că au 'alergat înapoi și încolo' în Cuvânt pentru a înțelege cunoștința dătoare de viață care a fost desigilată.

Tu însă, Daniele, ține închise cuvintele și pecetluiește cartea până la vremea sfârșitului: mulți vor alerga încoace și încolo, iar cunoașterea va spori. Daniel 12:4.

Profeții pe care îi avem în vedere îi reprezintă pe Adventiștii de Ziua a Șaptea în istoria în care judecata ajunge la încheiere, iar timpul de probă se închide. Cei reprezentați ca fecioarele înțelepte aud un glas în urma lor spunând că aceasta este calea pe care să meargă, iar El le promite că îi va călăuzi pe drum când se vor abate la stânga sau la dreapta. "Alegerea încoace și încolo", așa cum fac fecioarele înțelepte când cartea este desigilată, este un simbol al studierii Bibliei. Natura ne învață că, pentru a alerga, trebuie mai întâi să înveți să umbli, iar mărturia lui Isaia spune că, dacă ascuți de glasul care vine din urma ta, El te va călăuzi în studiul Cuvântului Său, fie că te îndrepti spre Vechiul Testament (stânga), fie spre Noul Testament (dreapta). Deschide Biblia și El te va călăuzi prin glasul Său. Dar pentru Adventiștii de Ziua a Șaptea de la sfârșitul lumii aceasta înseamnă, de asemenea, că El te va călăuzi când deschizi Biblia (stânga) și când deschizi Spiritul Profetic (dreapta).

Calea pe care să umblăm devine încă și mai precisă atunci când se adaugă mărturia lui Ieremia.

Așa zice Domnul: Stați pe drumuri și priviți și întrebați de cărările cele vechi, unde este calea cea bună, și umblați pe ea și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Dar ei au zis: Nu vom umbla pe ea. De asemenea am rânduit străjeri peste voi, zicând: Luați aminte la sunetul trâmbiței. Dar ei au zis: Nu vom lua aminte.

De aceea, ascultați, voi, neamuri, și luați cunoștință, o, adunare, de ceea ce este în mijlocul lor. Ascultă, pământule: iată, voi aduce nenorocire asupra acestui popor, chiar rodul gândurilor lor, pentru că n-au luat aminte la cuvintele mele, nici la legea mea, ci au lepădat-o. Ieremia 6:16-19.

În pasaj există două categorii de închinători. Un grup ia în socotință toate „căile” și alege „căile vechi” pe care să umble. Ei au fost capabili să aleagă „calea cea bună” dintre toate celelalte „căi” posibile, pentru că sunt aceia care au auzit glasul din urma lor, iar acel glas le-a spus: „Aceasta este calea, umblați pe ea.” Ioan îi reprezintă pe cei ce aud glasul din urma lor, un glas de pe „căile vechi”.

'Așa zice Domnul: Stați în drumuri și priviți și întrebați de cărările cele vechi, care este calea cea bună, și umblați pe ea.' Ieremia 6:16.

Nimeni să nu caute să smulgă temeliile credinței noastre — temeliile așezate la începutul lucrării noastre prin studierea rugătoare a Cuvântului și prin revelație. Pe aceste temelii am zidit în ultimii cincizeci de ani. Oamenii pot socoti că au găsit o cale nouă și că pot pune o temelie mai tare decât cea care a fost așezată. Dar aceasta este o mare amăgire. Nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost așezată.

În trecut, mulți au întreprins zidirea unei noi credințe, statornicirea unor noi principii. Dar cât a stat în picioare zidirea lor? Curând s-a prăbușit, fiindcă nu era întemeiată pe Stâncă.

Nu au trebuit oare primii ucenici să se confrunte cu spusele oamenilor? Nu au trebuit ei să asculte teorii false și apoi, după ce au făcut totul, să rămână neclintiți, zicând: „Altă temelie nu

poate pune nimeni decât cea care este pusă”? 1 Corinteni 3:11.

„Așadar, suntem datori să ținem neclintit până la sfârșit începutul încrederii noastre. Cuvinte pline de putere au fost trimise de Dumnezeu și de Hristos acestui popor, scoatându-l din lume, punct cu punct, în lumina limpede a adevărului prezent. Cu buze atinse de foc sfânt, slujitorii lui Dumnezeu au proclamat solia. Rostirea divină și-a pus pecetea asupra autenticității adevărului proclamat.” Mărturii, volumul 8, 296, 297.

Dar există un alt grup pe linia lui Ieremia, iar „adunarea”, cum îi numește el, a zidit o casă care reprezintă o credință nouă, și acea casă cade pentru că nu a fost zidită pe stâncă. Acea casă este Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, sau, cum o identifică Ioan pe aceeași biserică: „sinagoga lui Satana”.

A refuza să asculte înseamnă a respinge „cuvintele” și „legea” Lui. Din pricina răzvrătirii lor împotriva întoarcerii și a umblării pe cărările cele vechi, precum și a refuzului lor de a asculta solia de trâmbiță a străjerului, Dumnezeu va aduce rău asupra poporului pe care Ieremia îl identifică drept o „adunare rea”. Modul în care Dumnezeu tratează Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a Laodiceei este un subiect al profeției biblice. Profetul Osea contribuie la definirea trăsăturilor „adunării rele” când vorbește despre motivele pentru care sunt respinși.

Poporul Meu piere din lipsa cunoștinței: fiindcă ai lepădat cunoștința, te voi lepăda și Eu, ca să nu-Mi fii preot: fiindcă ai uitat Legea Dumnezeului tău, voi uita și Eu pe copiii tăi. Osea 4:6.

Ei sunt lepădați din pricina lipsei de cunoștință, care reprezintă un mesaj care este desigilat la vremea sfârșitului. În acest pasaj, Dumnezeu pune capăt relației Sale de legământ cu poporul Său, căci El îi numește în mod direct: «Poporul Meu!» Pentru că L-au respins pe Hristos și au uitat legea Lui, nu vor mai fi preoți pentru Dumnezeu. Când poporul lui Dumnezeu intră în legământ cu Dumnezeu, El îi face preoți și împărați. Când Dumnezeu a încheiat legământul cu Israelul din vechime, El a spus prin Moise:

Acum dar, dacă veți asculta într-adevăr de glasul Meu și veți păzi legământul Meu, atunci Îmi veți fi o comoară deosebită, mai presus decât toate popoarele; căci al Meu este tot pământul. Și Îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt. Acestea sunt cuvintele pe care le vei spune fiilor lui Israel. Exodul 19:5, 6.

Când Dumnezeu a încheiat un legământ cu Biserica creștină, El a rostit prin Petru:

Dar voi sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor deosebit; ca să vestiți laudele Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată: voi, care odinioară nu erați un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu; voi, care nu primiserăți îndurare, dar acum ați primit îndurare. 1 Petru 2:9, 10.

Petru, în aceste versete, abordează tranziția de la Israelul din vechime, ca popor ales al legământului lui Dumnezeu, către Biserica creștină, afirmând: „odinioară nu erați un popor, iar acum sunteți poporul lui Dumnezeu”. Când iudeii au divorțat de Dumnezeu, Domnul a încheiat un legământ cu Biserica creștină. Ambele erau socotite popoare de preoți câtă vreme erau căsătorite cu Domnul.

A fi lepădat din preoție arată o apartenență anterioară la poporul legământului. Adventiștii de Ziua a Șaptea au încheiat un legământ cu Domnul la începutul istoriei adventiste. Biserica din pustie a provenit din Reformă, dar a respins mesajul milerit și, astfel, s-a despărțit de Dumnezeu în cursul istoriei primei și celei de-a doua solii îngeresti. Despărțirea finală a venit odată cu sosirea celui de-al doilea înger, iar proclamația a fost că nu mai erau o fiică a lui Hristos, ci deveniseră o fiică a Babilonului. Îndată după aceea, în timpul Strigătului de la miezul nopții, Dumnezeu Și-a chemat noua mireasă la căsătoria legământului.

Cele două table care au fost simbolul legământului pentru Israelul din vechime au fost cele două table ale Decalogului, iar cele două table pentru Israelul spiritual modern sunt cele două tăblițe ale lui Habacuc, așa cum sunt reprezentate de planșele din 1843 și 1850. Poporul legământului, pe care inspirația l-a identificat în repetate rânduri drept Laodicea, a respins cărările cele vechi, a refuzat să asculte glasul din poia lui și, prin urmare, repetă istoria de încheiere a Israelului din vechime, în timp ce este vărsat din gura Domnului. De ce se întâmplă aceasta celor pe care El îi numește «Poporul Meu»?

Pilda celor zece fecioare, care ilustrează experiența Adventismului, își găsește de două ori împlinirea: o dată la începutul și apoi la sfârșitul Adventismului. Sora White învață că pilda a fost și va fi împlinită întocmai, la literă, și, de asemenea, că pilda trebuie întotdeauna înțeleasă ca adevăr prezent, așa cum este și solia îngerului al treilea.

Mi se indică adesea pilda celor zece fecioare, dintre care cinci erau înțelepte, iar cinci nechibzuite. Această pildă a fost și va fi împlinită întocmai, după literă, căci are o aplicare specială pentru timpul acesta și, asemenea soliei îngerului al treilea, a fost împlinită și va continua să fie adevăr prezent până la încheierea timpului. *Review and Herald*, 19 august 1890.

Adventismul millerit a împlinit așteptarea din pildă între predicția sa eșuată din 1843 și predicția sa corectă din 22 octombrie 1844. Detaliile profetice ale acestei istorii sunt numeroase și importante, dar doresc doar să arăt că pilda celor zece fecioare este în mod direct legată de al treilea înger, așa cum tocmai a afirmat Sora White.

Din 1798 până la 22 octombrie 1844, solia primului înger a vestit deschiderea judecății. Cu puțin înainte ca judecata să înceapă, Strigarea de la miezul nopții din pilda celor zece fecioare a fost împlinită. Prin urmare, când al treilea înger vestește închiderea judecății, vestirea Strigării de la miezul nopții va fi din nou repetată.

Recunoașterea că bisericile protestante respinseseră solia lui Dumnezeu, devenind astfel fiicele Babilonului, a însemnat venirea soliei îngerului al doilea și începutul timpului de întârziere din pilda care se „împlinea la literă”. Domnul nu S-a întors în 1843; El a zăbovit pentru a încerca și a binecuvânta fecioarele. Vestirea celui de-al doilea înger, care identifica bisericile protestante drept fiicele Babilonului, a fost o chemare adresată celor încă aflați în acele biserici căzute să iasă și să stea de partea mileritilor și a înțelegerii lor a profețiilor. La adunarea de tabără de la Exeter, Samuel Snow a furnizat dovezile necesare pentru a confirma venirea Domnului la 22 octombrie 1844, iar solia Strigătului de la miezul nopții a măturat țara ca un val de maree. Apoi a sosit al treilea înger la Marea Dezamăgire din 22 octombrie 1844.

Aceasta a fost o scurtă sinteză a unei istorii de început, din care am omis multe puncte, în vederea izolării câtorva puncte care par mai relevante pentru ceea ce abordăm.

Vom continua aceste gânduri în articolul următor.